

Sjednáváme-li vystoupení sborů zavoláme si na kontaktní telefony s dotazem. „Možete k nám tehdy a tehdy dojet, chystáme to a to, byli by sme rádi“. „V týdni máme zkúšku, dám potom vědět“, zní nejčastější reakce. „Dobře poslal bych potom pozvánku a bližší informace mailem“, nabízí se odpověď.

Když volal vlčnovský kolega Pančocha s dotazem na možnou účast při Jízdě králů chtěl odpověď nejlépe hned. Kvůli sborníku. Pro potvrzení volal sotva jsme se zkúšce sešli. A to chodíme naštěstí na čas. Na ten deň vychází aj Buchlovské ranní sečení v zámeckém parku. Když jsme účast potvrdili ptám sa: „Dáte aj neco na cestu? Šak máte nějaké rozpočty na akci světového kulturního dědictví Unesco“. „Tož to né, to je enom za sbor, to by ste nám moseli zaplatit potom cestu k vám“. Aha, tož tak to je. No nevadí. Enom mě trochu pomýlili v Hluku. Tam při jejich Dolňáckých rozpočet měli, aj na kratší cestu přispěli. Eště sa zdajú byt málo světoví a v přerozdělování cizích peněz málo fikaní. Doufám, že takoví ostanú. Co sú schopní rozlišovat trochu podstatu.

„Chlapi už zapomeňte jak ste nuceně na téže vlčnovské monstrakci abstinovali. Šak už to bude pomáli deset rokú. A že organizace probíhala stylem – nekde sa postavte, neco zazpívajte a odpoledna bude průvod? Tentokrát budeme mět v dopoledním programu *Na jarmarku* dva vstupy. A trochu vína si pro zichr třeba možeme vzít z domu. Když už je to s tým rozpočtem takové. Než sa trápit žízňú“.

Jak bylo uvedeno normální domluva se sborama je rychlá, stručná, jasná. Tentokrát sa ovšem narazilo na úřad. A začali chodit oběžníky, dotazníky, seznamy, přílohy a smlouvy s obsahem – nic po nás nechtějte, my vám nic nedáme. Eště že máme tú rychlú počtu elektronickú jináč by to do termínu snád ani pošťáci neoběhali. „Co sa divíš“, říkajú mně chlapi v práci, „když ve Vlčnově na obci mají jednu silu, která enom Jízdu králů chystá celý rok“. Že by přitom pětistovka na prokazatelné nevyhnutné náklady účinkujících opravdu nebyla? Nebo o čem to teda je? Když sa to tváří jakoby o muzice, zpívání o tradicích. Třeba sa chceme tak trochu klamat. A budovat přitom penězovody a pomníky. Nakonec a najvíc stejně ale záleží na nás. Stárnout se dá k zatrpčnosti, nebo k nadhledu - slyšel jsem kdysi od Miroslava Hornička, když už s tím měl jistou zkušenost byv ne zcela tělesně mlád. A stejně se dá i žít. Nejen v tomto dávám panu herci s velkým Č za pravdu. Mám ho rád, byl to člověk milý, chytrý, srandovní. Záleží tedy hlavně na nás co si z letošní Vlčnovské Jízdy králů dovezeme, co si v srdci uchováme, jak sa pobavíme. Šak kvůli tomu tam jedeme. I když za vlastní.